

2025-2026

1. číslo

Chaos teenagerů

NÁZORY NA AI

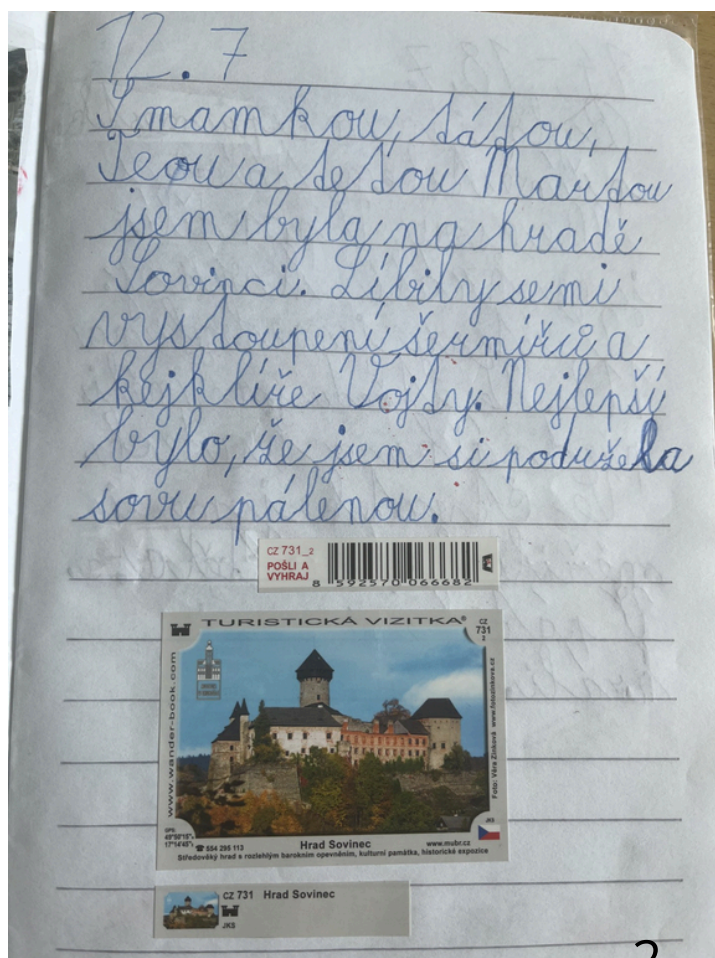
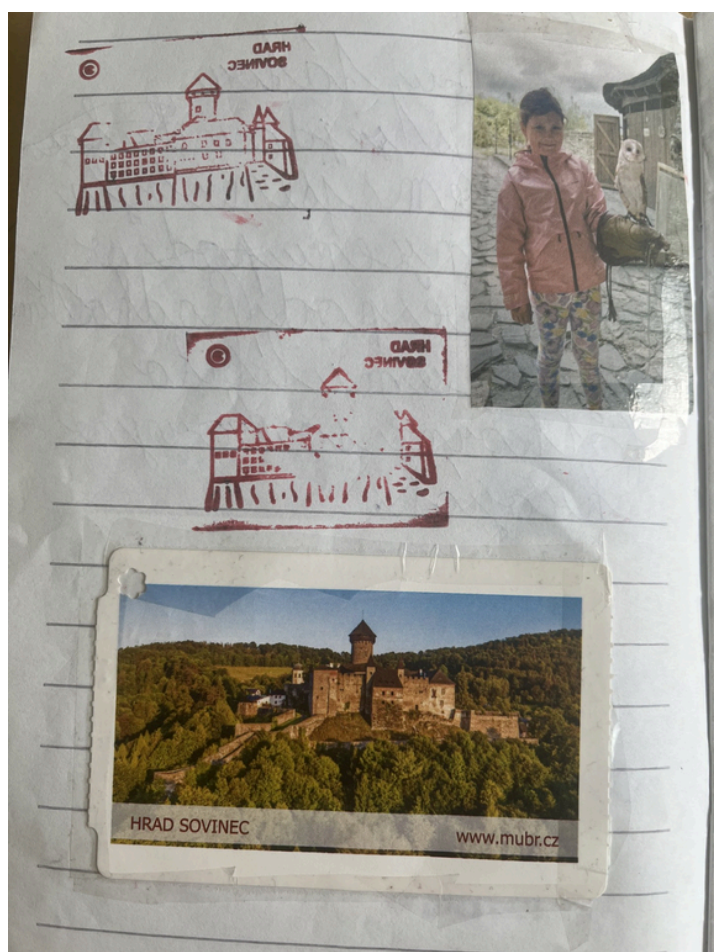
Rozhovor

s bývalou
žákyní

Cestovatelské
deníčky

OBSAH

- 3 VÝROK TOHOTO ČÍSLA
- 4 - 7 ROZHOVOR
- 8 - 9 ANKETA
- 10 - 13 ÚHEL POHLEDU
- 14 - 19 PŘÍBĚHY
- 20 HLÁŠKY Z NAŠICH LAVIC

Výrok tohoto čísla

Chaos teenagerů, časopis ZŠ B. Dvorského, má tradici dlouhou přes 20 let. Získal mnohá ocenění, např. nejlepší časopis MS kraje nebo 2. místo v ČR.

Časopis vzniká především v povinně volitelném předmětu Žurnalistika, přispět ale může kdokoli.

Všechny obrázky jsou dílem žáků ZŠ B.

Dvorského, také texty jsou originálními díly většinou žáků.

Kontakt:

jan.goj@zsdvorskeho.eu

V naději, že žáci již porozuměli tomu, o čem je ve výuce řeč, se učitel třídy dotázal:

“Tak už jsme doma?”

Načež jeden z žáků, který patrně nezná toto ustálené slovní spojení, podotkl:

“Ne, já jsem ve škole.”

Na Prezentiádě začínal i Kovy

Rozhovor s Nikolou Pavelkovou, loňskou žákyní 9.B,
organizátorkou spolku SCG (Student Cyber Games)

Veronika Nohelová

Čím se tento spolek zabývá?

Organizací tří soutěží: Tour De App (TdA), což je soutěž v programování. Poté Prezentiáda. To je soutěž v prezentování a Pišqworky, jak z názvu vyplývá, tak soutěž v hraní piškvorek. Prezentiáda je hlavně vzdělávací, máte tam jedinečnou možnost získat zkušenosti a nebát se mluvit před lidmi. TdA je také vzdělávací, protože tam můžete přijít a skoro neumět programovat a vyjít jako člověk, co zvládne udělat funkční web. Pišqworky, ty jsou hlavně o zábavě a strávení volného času a komunikaci s lidmi.

Jak ses do tohoto spolku dostala?

Dostala jsem se tam přes svoji sestru, která se tam dostala díky skvělé soutěži, Tour de App. Což je soutěž v programování a ona se tam umístila na pátém nebo šestém místě. A dali jí možnost organizovat, tak si řekla, že ano, a začala s nimi organizovat Pišqworky a prezentiádu. Tento rok i TdA. Říkala mi různé historky, mně se to zalíbilo a začala jsem tam dělat krajského koordinátora pro zlínský kraj. Momentálně nemám oficiální pozici, ale to se za chvíli změní.

Co ti tento spolek může nabídnout anebo už nabídl?

Tak, když budeme méně oficiální, tak rozhodně strašně moc brandu. Mám trička s nápisem Pišqworky, přes prsa na zádech napsáno MUNI. Nebo teď prezentiádní triko, kde mám napsané Prezentiáda, na ruce mám napsáno Meatfly. A TdA triko, zkrátka různé takové věcičky, jsou strašně fajn věci od našich partnerů, s kterými zrovna spolupracujeme. Kdybychom to brali více oficiálně, tak rozhodně spoustu zkušeností, kontaktů a možnosti zkoušet nové věci. Můžu si vyzkoušet dělat socky, ekonomiku, cokoliv, co spolek potřebuje. Všechno záleží na tom, do čeho se mi bude chtít a co mě bude bavit. Jinak se učíme navzájem od sebe.

Který kousek, jež jsi kdy obdržela, je za tebe ten nejlepší a nejstylovější?

Já zbožňuju TdA grafiku a ty barvy, protože má černou, bílou a oranžovou. Takže nejstylovější jsou černá trička s TdA nápisem a naše speciální grafika, kterou si vytváříme sami. Ale nejlepší, co používám na denní bázi, je klíčenka TdA. A ještě prezentiádní lahev, to jsou úplně největší topovky.

Mohla bys našim čtenářům přiblížit pojem Prezentiáda? Já vím, že ty ses mě do toho snažila zlanat, a já jsem vytrvale odmítala.

Prezentiáda je skvělá soutěž, při které tvoříte prezentaci ve dvou až tříčlenných týmech a pak to prezentujete. Můžete se dostat až do Grand finále, kde můžete vyhrát skvělé ceny. Třeba všichni dostávají slevové poukázky na campy s prezentiádou, což je akce, kde jste ubytováni v campu a děláte tam spoustu zábavných aktivit. Ale prezentiáda spočívá ve vzdělávání mezi sebou, kdy žáci ze základních nebo středních škol, záleží v jaké kategorii, vytvoří prezentaci na dané téma. Většinou se ta témata moc neopakují, ale někdy ano. Třeba letos se hodně opakovalo téma sociálních sítí, k tématu Plus minus. Vždycky v každé prezentaci bylo něco jiného, něco nového, nové informace. Ale prezentiáda slouží také ke vzdělání a nabrání zkušeností, jak mluvit před lidmi a nebát se toho.

Na Prezentiádě začínal i známý youtuber Kovy? Není-liž pravda?

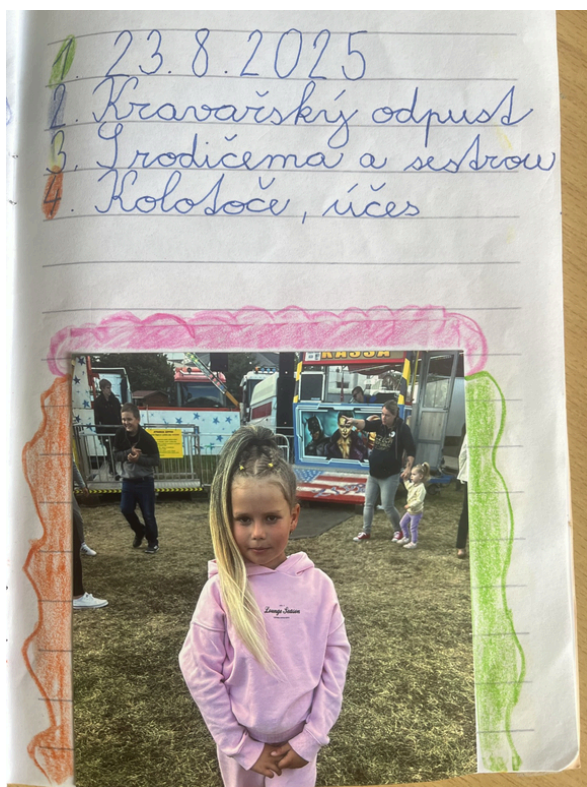
Ano, to je pravda. V té době jsem ještě ani nevěděla že něco jako SCG existuje. Na našem webu máme i článek o tom, co Kovy o tom řekl. Jsou tam jeho zkušenosti a pocity ze soutěže. Takže pokud vás to více zajímá, nebojte se navštívit náš web Prezentiáda.

Kdo je největší hlava vašeho spolku a projektu? Kdo je ten šéf, který to všechno řídí?

Co se týče spolku, tak je to náš předseda Rád'a Hagenbart. Každý rok volíme předsedu, nové členy a zástupce důležitých pozic. Ohledně vedoucího projektu, tak máme momentálně jenom Prezentiádu, kde je hlavním koordinátorem paní Michaela Skoupá, neboli Miki. Ta se stará o bezproblémový chod celého projektu. Další projekty jsou momentálně neaktivní a to je důvod, proč nemají své koordinátory.

Co obnáší tvoje role organizátorky?

Momentálně, protože jsem dělala krajského koordinátora, tak jsem psala e-maily, domlouvala jsem krajské partnery i porotce na krajská kola. A v dohledné době jediná externí akce, kde se bude něco dělat, je Grand Finale, tam budu nejspíš dělat časoměřiče. Což je člověk, který u prezentace měří čas, protože máme danou spodní i vrchní hranici, do které se musí vejít projev soutěžících. A já je budu informovat, kartičkami, v jaké části se nachází a kolik času jim zbývá, kolik jim chybí. Když přesáhnou nebo nenaplní limit, tak to zapíšu do záznamového archu k jménu jejich týmu. Později se za to přidávají nebo ubírají body.

To zní velmi složitě. Řekla bys, že náplň tvé práce je nějakým způsobem náročná?

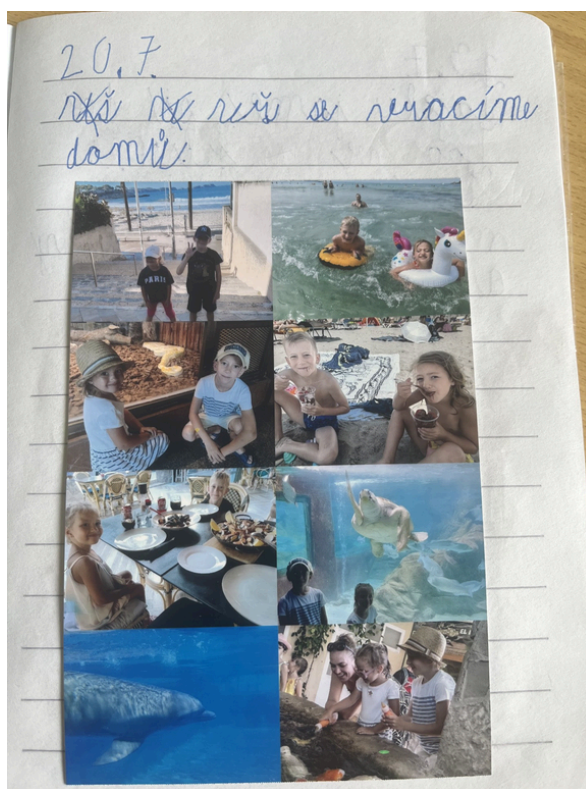
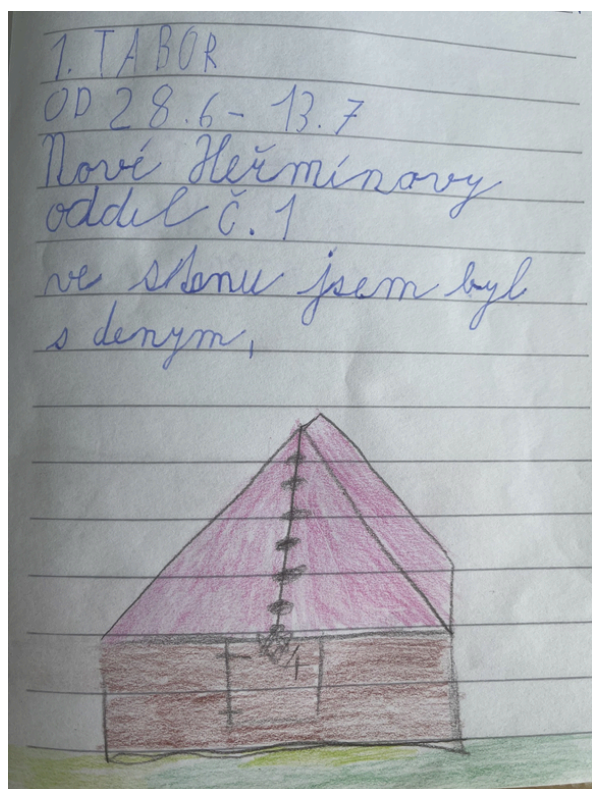
Popřípadě proč?

Řekla bych, že momentálně ne, protože jsem se rozhodla tento rok věnovat hlavně přijímačkám. Takže jsem si nenakládala nic komplikovaného, ale rozhodně tam jsou i komplikovanější části. Někdo dělá sociální sítě, což obnáší strašně dlouhé přemýšlení, co se vůbec udělá. Můžete se kouknout na náš Instagram (Prezentiáda) a tam vidíte pěkné příspěvky, storička. Můžete se přidat i na náš discort. Ohledně práce, tak tam je to hodně komplikované. Záleží, co děláte a co vám přijde náročné a co ne. Pro někoho koordinace celého projektu je naprostá pohodička a pro jiného to může být náročné. Hodně záleží, jak si to zařídíme a jak moc jsme limitováni časem. Potom, kolik máme pod sebou lidí, všechno je o domluvě, takže pokud někdo chce náročnější práci, může ji mít, pokud nechce, nemusí ji mít. Vše je individuální.

Podle toho, co mi občas říkáš a ukazuješ, tak na SCG akcích si užíváte spoustu legrace.

A já bych se chtěla zeptat: Jaký nejšílenější zážitek jsi spolu se svým týmem prožila?

Jedna šílená věc, o které jsem už psala, byla cesta v Brně v tramvaji neboli šalinou. O té jsem už psala článek, takže pokud vás to více zajímá, tak si to můžete přečíst, jmenuje se Šílená cesta šalinou. No a z posledních zážitků, co se mi staly, tak když jsme se málem přiotrávili plynem a potom málem udusili kouřem. Když jsme dělali catering pro soutěž TdA. Ale to byla čistě naše vina a neohrozilo to nikoho jiného než mě a osobu, s kterou jsem byla v kuchyni.

Anketa

Co my a politika? Víme o ní něco, nebo nás toto téma nezajímá?

Aneta Gajdušková

Já se o politiku moc nezajímám. Nebudu lhát, nic moc o tom nevím. Vždy se ke mně nějaká ta maličkost dostane, ale tak či tak to neřeším. Základní informace o tom vím a to mi stačí.

Kristián Horváth

Můj názor na politiku je takový, že si tam dělají, co chtějí, a záleží jim jen na svých vlastních plánech a názorech. A když už jsme u toho, tak když už něco, tak se lidé v politice chtějí jen prosadit na hloupých plakátech a billboardech, kde se smějí a říkají: Ted' jde o... Trapná věta, že? Podle mě ať jsi tam dělají, co chtějí. Hlavně ať naše Česko zůstane krásné a nezaniklé.

Vladimíra Radová

O politiku se moc nezajímám, ale často o ní slyším od jiných. Čím budu starší, tím víc to budu chápat a třeba mě to bude i zajímat.

Veronika Válková

O politice nic moc nevím, ale když sedím s rodiči v obýváku a koukám na televizi, tak pár slov zaslechnu, ale jinak se o to nezajímám. Moc tomu nerozumím, ale něco málo vím, když o tom zaslechnu od rodičů nebo někde ve společnosti. Někdy o tom taky slyším, když jedeme v autě a v rádiu se o tom baví, ale jinak nevím, o co jde. V budoucnu se o to budu asi zajímat více. Málokdy vím, o čem se vůbec jiní s tímhle tématem baví, nevím ani, kdo tam je, nebo co tam řeší.

Natálie Mlýnková

Já se moc o politiku nezajímám. Někdy jo, protože se to šíří světem a všude se o tom šušká. Také jsou o tom různé plakáty a billboardy a sociální sítě. Někdy mě štve, jak se rodiče a prarodiče kvůli tomu rozčilují. Ano, každý máme svůj názor, ale nemusíš tím ovlivňovat ostatní. Jako malá jsem říkala, že to je úplná blbost a že to jsou hrozní lidé, co si myslí moc, ale vím, že až budu o pár let starší, tak se o to budu zajímat trochu víc.

Veronika Nohelová

Já osobně se o politiku moc nezajímám. Dříve jsem na toto téma přebírala názory svých rodičů. Zvláště od svého tatky, líbilo se mi, jak barvitě o ní mluví a jak u toho rozhazuje rukama. Ten přístup mi byl tak nějak bližší. Nedávno mi moje kamarádka poslala video od jednoho youtubera, jenž se politice věnuje. Neangažuje se tam, ale má v ní přehled, v tom videu se snažil přiblížit volby do parlamentu. Mimo jiné dělal i rozhovory s mladými členy jednotlivých stran.

Dnes jsem ráda, že nemusím k volbám. Že nemusím udělat takové rozhodnutí, svěřit svou budoucnost někomu, koho neznám. Někomu, kdo se snaží mě zaujmout, častokrát i za každou cenu. Člověk by mohl říct, že je to tak osobní, až je to neosobní. Někdo si pak může připadat jako nějaká ovce, která je ze všech stran bombardována různými kampaněmi a programy.

Ale na druhou stranu někdo tu politiku dělat musí. My všichni se neshodneme. A země potřebuje nějaký řád. Ale když se dívám na zprávy, noviny, média a snažím se nasát informace o aktuální situaci, mám z toho strach. Strach, že se necháme zmanipulovat a podpoříme nesprávného člověka. Z již uvedeného textu lze vidět, že se jako trošku zajímám, ale mám tam stále nějaké mezery. Ale nejbližší politické odvětví je pro mě školství. Jakákoli novela, RVP, reformy ... O to se zajímám nejvíce. Ačkoli slovo zajímám bych upravila na definici, že mi to nejvíc utkvívá v hlavě. Nejde mi to jedním uchem tam a druhým ven. A vždycky, když se o tom mluví, snažím se naslouchat. Řekla bych, že se v této problematice orientuju docela zdatně. A možná proto mám vždy tu drzost mít nějakou arogantní, ale vtipnou poznámku na účet ministerstva školství a obecně reforem, které se týkají školství. Myslím, že jsem tuto teatrálnost v politice odkoukala od svého otaty. Podtrženo sečteno trochu se zajímám, občas i nadávám.

Úhel pohledu

Mobilní telefony, internet, umělá inteligence. Ať už se to komu líbí, nebo ne, to jsou fenomény, které jak se říká hýbou světem, významně ovlivňují naše životy.

Co si o tomto tématu myslí naši žáci? Tady jsou jejich názory.

Bastian Bajgar

Co by bylo, kdyby nebyly mobily?

Na tuto oázku jsem vymyslel dvě odpovědi:

Kdyby nebyly mobily, tak by každý člověk měl sto známek (poštovních). Ovšem také by hodně lidí bylo chytřejších. Také by byly jiné záliby a více lidí by bylo venku.

Ale vsadil bych se, že by lidé stejně něco vynalezli.

Kdyby třeba teďka zmizely všechny mobily, tak by někteří lidé zešileli, byla by velká nuda, nikdo by na to nebyl zvyklý.

Také bych se vsadil, že by hodně nerozumných lidí spáchalo sebevraždu.

Také by zkrachovalo 90 % obchodů s elektronikou. Ale rychle

by se to vrátilo zpátky, protože lidé by měli plány, továrny atd., to znamená, že by se v tomto případě skoro nic nestalo (myslím).

Josefína Balusová

Já bych si asi nemohla představit svět bez mobilů. Nemohla bych se nikam dovolat, nikomu nenapsat a nudila bych se. Já osobně strávím třeba i tři hodiny na mobilu a pro mě by to byla tragédie. Ale zase to má i svoje výhody, např. my jakožto děti bychom chodily více ven, neměly bychom negativní myšlení, více si všímaly lidí okolo sebe a třeba bychom i četly více knížky. Ale má to i své nevýhody, např. nemohli bychom se rychle někomu dovolat nebo napsat a holt bychom to museli psát jako dopis nebo prostě museli jít a osobně to někomu říct. Za mě by svět bez mobilů byl špatný a nechtěla bych se vrátit do dob, kdy ty mobily ještě nebyly.

Viktorie Plonková

Svět bez mobilů by měl spoustu výhod i nevýhod, stejně jako svět s mobily.

Telefony už jsou na světě dlouho. Kdysi byly pevné linky a pak někoho napadlo, že by mohl být telefon, který můžete nosit s sebou a spojit se s kýmkoliv kdekoli. Potom někoho napadly i textové zprávy. Obojí je podle mě skvělé a dost nám to usnadňuje život.

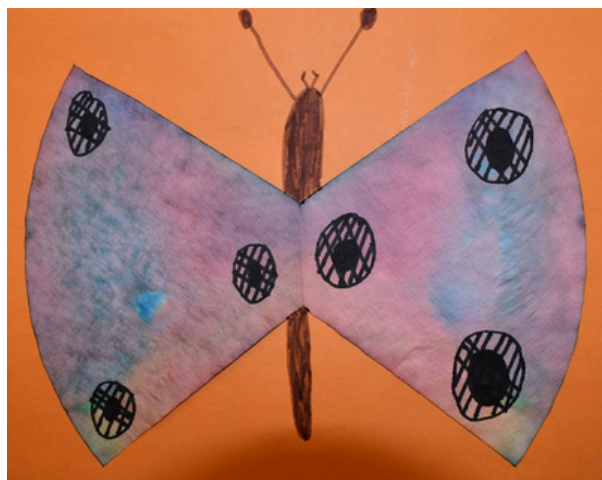
Nevím, co vzniklo dřív, jestli mobilní hry nebo sociální sítě, na obou věcech ale může vzniknout závislost. Já si myslím, že mobilní hry nemají žádné výhody. Sociální sítě jenom z půlky. Kdyby ale nebyly mobily vůbec a my bychom zůstali u pevných linek, neměli bychom textové zprávy a nemohli bychom volat odkudkoli. Je spousta situací, kdy je mobil užitečný, například na přivolání záchranky, hasičů atd.

SHRNUTÍ:

Kdyby nebyly mobily, lidi by sice nebyli závislí, ale přišli bychom o spoustu výhod a nemohli bychom přivolat pomoc, když ji nutně potřebujeme.

Zuzana Janíková

Co by bylo, kdyby nebyly mobily? Já si myslím, že na jednu stranu by to bylo docela dobré, chodili bychom více ven, nešířily by se různé špatné věci. Ale na druhou stranu si nedokážu představit, že bych posílala třeba deset dopisů denně. Všechno by bylo pomalejší, například místo vyhledávání si něco na Googlu bychom museli pročítat celou encyklopedii. Nebo bychom nemohli volat s někým třeba z druhé strany zeměkoule. Ale třeba pro malé děti by to bylo dobré, myslím si, že malé děti to hodně ovlivňuje. A pak se třeba chovají zle. Taky by se lidi tolik neporovnávali s jinými. Taky si myslím, že by byli více kreativní. Místo koukání do mobilu by mohli malovat nebo se hýbat atd. Když nad tím tak přemýšlím, jsou dobré i špatné vlastnosti mobilů. Asi by to bylo lepší, kdyby mobily nebyly, ale musím se přiznat, že na mobilu trávím nějaký ten čas. A už si asi nedokážu představit život bez mobilů.

AI: možná nesmysl, ale někdy pomůže

Aneta Gajdušková

Jak se všude říká, roboti jsou budoucnost. Mnoho lidí právě v této době používá takové ty řešitele domácích úloh, vytvářeče kartiček. Jediné, co používám já, je: kalkulačka, překladač, wikipedie a někdy jen v krizových případech Chat GPT. Nic jiného nepotřebuji. Když se vrátím k tomu Chatu GPT, tak se už i párkrát stalo, že mi to neukázalo přesně to, co jsem požadovala, i když jsem mu to tam napsala pořádně. Mohla bych to nazvat kravinou, ale někdy to i pomůže.

Recepty, zvířata, názory

Veronika Michálková

Já si myslím, že na sociálních sítích trávím denně tak tři hodiny. Někdy tam nacházím třeba recepty nebo videa o zvířatech a taky si tam můžu psát s kamarády. Nebo můžu vyjádřit svůj názor, jak se mám, jak se cítím nebo co mi vadí a nevadí.

Někdy to může změnit člověka jak dobrému, tak špatnému. Já si myslím, že mi internet dává hodně velkou inspiraci třeba v těch receptech a tak, ale někteří lidé jsou denně na mobilu třeba pět až šest hodin a pak se diví, jak se chovají, co dělají...

Pomoc i ohrožení

Natálie Mlýnková

Sociální sítě mi přijdou dobré, ale někdy to je extrémně hrozné, například vyhrožování na internetu. Může to udělat nějaký hacker nebo ti může někdo něco napsat, ty na to skočíš a on ti vykrade účet nebo více takových věcí.

Proto jak byla doba, kdy lidé neměli mobil, tak to bylo na jednu stranu dobré, třeba ta šikana dneska, ale zas to bylo špatné, protože bylo těžší napsat kamarádce, aby šla s tebou ven, nebo také moc nových věcí jsme se nedozvěděli. Nechtěla bych být v té době, ale teď to taky není nejlepší. Jsou pořád a pořád nové technologie a pořád se to posouvá. Některé věci jsou dobré, ale některé jsou na nic, jen blbosti a zahlcuje ti to mobil. Sociální sítě jsou hodně dlouhé téma. Některé aplikace jsou i naučné, ale jiné zas ne a je to zbytečnost. Ale bez některých věcí bychom zas jiné věci neudělali.

Já jsem sice docela často na internetu, někdy jsem na těch naučných a někdy na těch blbostech, ale je jedno, kde jsme, důležité je hlídat si, co rozklikáváme. Už se stalo v mojí rodině, že na něco skočila, a to já jsem si myslela, že to můžou udělat jen děcka¹ nebo teenager, ale fakt se to může stát každému, na to bych dávala bacha.

Sociální sítě: Rodiče už mě nehlídají, tak se musím hlídat sama

Veronika Nohelová

V dnešní době sociální sítě hýbou světem. Ale poslední dobou mi připadá, že nám začínají přerůstat přes hlavu. Spousta lidí, a hlavně děti, jsou na nich závislí.

Já jsem od svých rodičů měla vymezené dvě hodiny na brouzdání po sociálních sítích, zvláště na youtube. To je síť, kterou používám nejvíce. Whatsapp ani zas tak ne.

Vždy když někomu dávám své telefonní číslo, předem je varuju, že nejsem moc „psací člověk“ a preferuji verbální komunikaci.

V poslední době trávím čas většinou čtením. K sociálním sítím mám určitý postoj, který zahrnuje také nadhled. Sleduji to, co mě baví, a nijak zvlášť nekomentuji.

Ani bych neřekla, že mě nutí se nějak porovnávat. Porovnávání s ostatními nemám ve zvyku. Nicméně neříkám, že jsem se nikdy v životě s nikým neporovnávala.

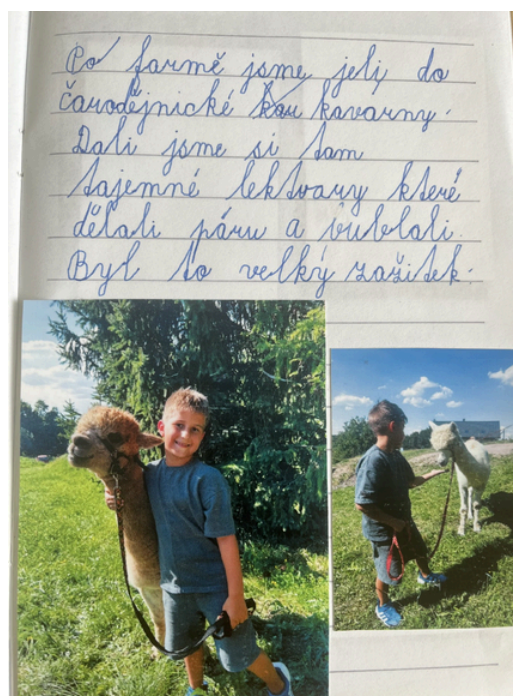
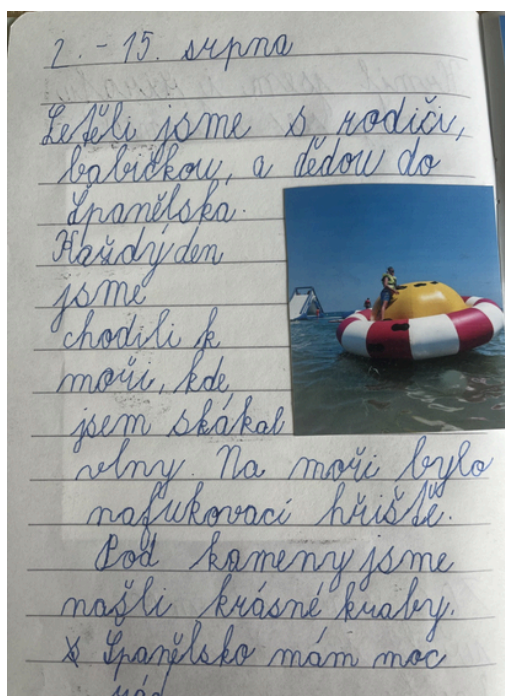
Myslím, že na sociálních sítích netrávím kvanta a kvanta času. Dokážu se přinutit je vypnout, i když je to někdy těžké. Vždy když jsem na sítích pod záminkou zábavy a lehkého dopaminu, snažím se nastavit si nějaký limit. Protože rodiče už mě nehlídají, tak se musím hlídat sama. Ale všímám si, že mě sítě trochu odstřihávají od mé rodiny.

Místo toho, abych jedla se svou rodinou, tak koukám do telefonu a jím v posteli.

Ale ne vždycky. Teď když se nad tím zamyslím, tak mě to mrzí a chci to změnit.

Dodala jsem si kuráž a půjdu, seskupím svou rodinu a dám si s nimi večeři!

Chatgpt používám minimálně. Když nevím postup v matice nebo potřebuji zobecnit text. Naposledy jsem ji použila na vysvětlení některých pojmů týkajících se teorie deterministického chaosu.

Příběhy

Prázdniny jsou už minulostí, ale proč se k nim nevrátit alespoň v myšlenkách a představách... Tady jsou texty věnované letním zážitkům skutečným i smyšleným.

Pluto těsně před výbuchem

Josefína Balusová

Ahoj, jsem Josefína a budu vám vyprávět, jak jsem o prázdninách byla na cizí planetě. Je pátek, takzvaně bláznů svátek, a protože jsem blázen, tak jsme si s tátou pronajali let na planetu Pluto.

Sbalím si tašku a jedeme. Jsme u rakety a pan astronaut nám dává skafandry a vzlétáme. Trochu se bojím, že spadneme, ale to... to se snad nestane. Pan astronaut nám říká, že za chvíli budeme v oblasti, kde není gravitace. Najednou se vznáším a všechny moje věci taky. Je to zajímavé. Ted' se třese, protože přistáváme. Táta mi řekl, ať jsem jenom na Plutu, že mám volnou zábavu. Tak se kouknu na raketu a řeknu, je to zaprášené ale oukej.

Idu a vidím strašně divné zvíře. Tak běžím za tátou, pan astronaut mi řekne:

To je zvíře, kterému se říká Lichonožka. Řeknu: Aha, děkuji. Pak se tam zase vrátím a obdivuju to zvíře. Pan astronaut mě potom zavolá, že jdeme na výlet po Plutu.

Přijdeme k takovému divnému domu a řeknu: Fuj, to je ale hnusná barabizna. Ale táta mě napomene: Pepi, buď slušná. A pan astronaut řekne: Nacházíme se ve městě

Chersonisoss podle řeckého města, toto je továrna na plyn, tady se vyrábí všechno plyn. Řeknu: To je ale zajímavé. Tak jdeme dál. Najednou uvidím tak krásnou, ale tak krásnou budovu, že si myslím, že ji vidím jediná z celého světa. Pan astronaut říká:

A tohle je Blebika, tady je sídlo mimozemšťanů. Tak hlavně potichu, nejsou moc přátelští. Tak potichu jdeme na poslední místo. Ted' vidím strašně malinkou budovu.

Pan astronaut nám o tom něco poví: A zde se vyrábějí trpaslíčci, kteří kontrolují planety před nebezpečím. A pak pan astronaut zavelí: Jdeme! Nevím proč tak hnusně, ale jdeme. Jsme u rakety a loučíme se s Plutem. Nastupujeme do rakety a už se těším domů. Tak se zapášu a vylétáme... Ale nechcete vědět, co se ted' stalo! Vybouchlo

Pluto! Ale pan astronaut s tátou to prý věděli. Ukápně mi slza a už vím, proč jsme tak spěchali. Letíme kolem Vídně a Bratislavy. Přiletěli jsme a čekala mě tam maminka, přiběhla jsem k ní a už jsem se nemohla dočkat, jak jí vše budu vykládat. Byl to super výlet, ale je mi líto, že vybuchlo Pluto, ale jsem ráda za to, že jsme stihli odletět.

Tak se mějte hezky a ahoj.

Chci žít na vesnici

Veronika Michálková

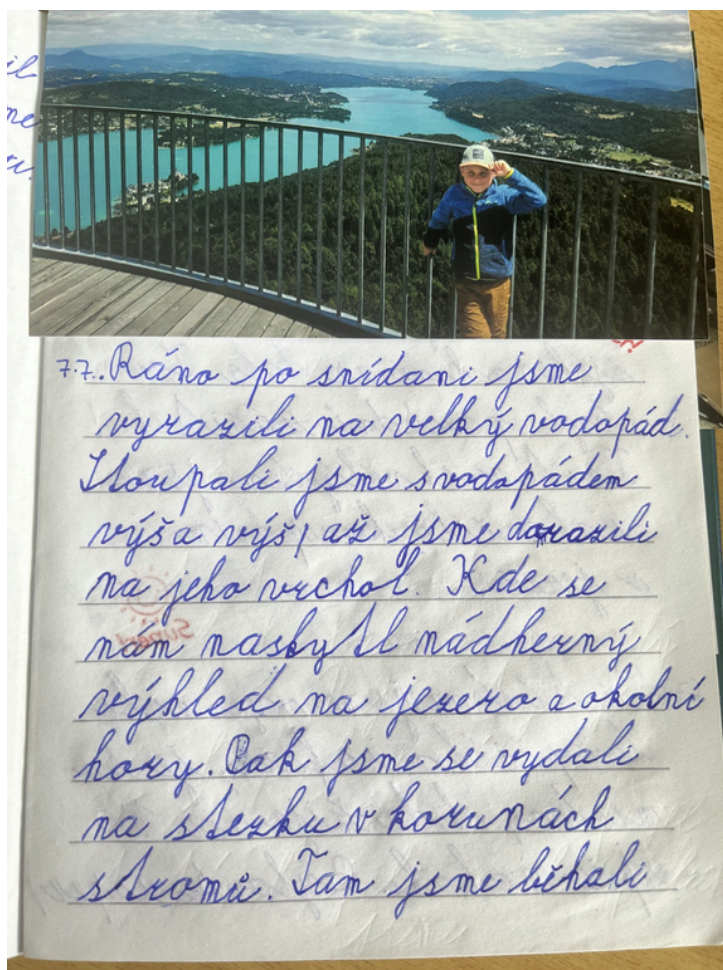
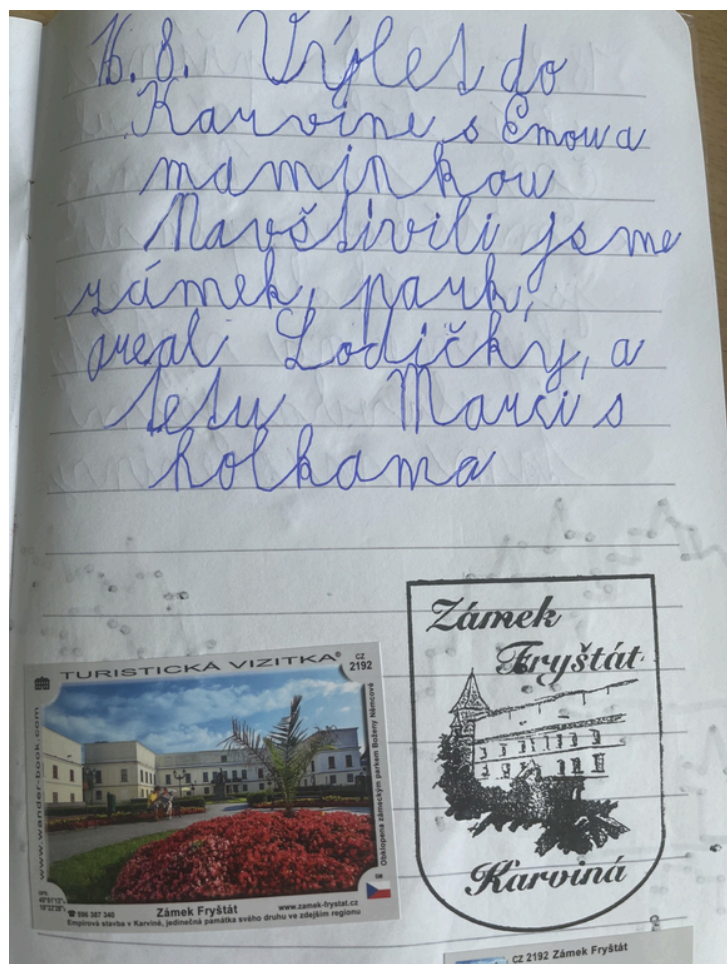
A já to mám každý školní rok tak, že jsem do 5. července doma. Odpočívám po náročném školním roce a chodím ven s kamarádkami. A teprve pak odjíždím k tetě na chatu, která bydlí ode mě jednu hodinu autem.

Jsem tam vždycky na měsíc a půl. Mám tam jednoho kamaráda a dvě kamarádky.

Jsme dobrá parta. Chodíme na hřiště, děláme přespáváčky. U tety mám i bazén, kde se často koupeme, pak je tam taky (asi pět minut od tetiny chaty) hřiště.

V místní hospodě pracuje moje další kamarádka a hned vedle je hřiště s klouzačkou, trampolínou, kurty na volejbal nebo vybíjenou.

Je tam hodně velká sranda, nikdy se mi nechce domů. A až budu dospělá, tak se chci přestěhovat na vesnici, protože je tam lepší atmosféra, klid, zábava, není tam nuda a znám tam půlku vesnice, takže prakticky víc, než kde bydlím.

Fantastické prázdniny

Tomáš Přikryl

Byl druhý měsíc prázdnin a já s mojí rodinou jsme se chystali na poslední dovolenou. Jedeme do pouště na dva týdny. Byla sobota ráno a my jsme se dobalili. Po obědě jsme odjeli na letiště, nasedli do letadla a pozdě večer jsme doletěli na místo.

Bylo to skvělé, bydleli jsme hned u moře, měli jsme bazén a spoustu jídla a pití po celý den. První týden jsme nic nedělali, pořád jsme se jen koupali. Druhý týden jsme měli už spoustu plánů a první byl, že jsme jeli do pouště.

Bylo to hezké. Nebylo tam sice moc věcí k vidění, ale i tak se mi to líbilo. Šli jsme po stezce a viděli kaktusy, nějaké stromky a moře, ve kterém jsme se i koupali. Chtěli jsme odbočit na vyhlídku, abychom viděli zvířata, ale když jsme odbočili, stezka nikde najednou nebyla. „Sakra“, zaklel jsem. Ztratili jsme se, chodili jsme dokola a viděli spoustu zvířat, jako třeba pouštní lišku nebo i hada.

Najednou jsem se podíval nahoru a viděl jsem, že tam bylo nějaké zábradlí, tak jsme vyšplhali na kopec a najednou jsme byli na vyhlídce. Všem se ulevilo. Vrátili jsme se na hotel, užili si posledních pár dní a odletěli jsme zpátky domů.

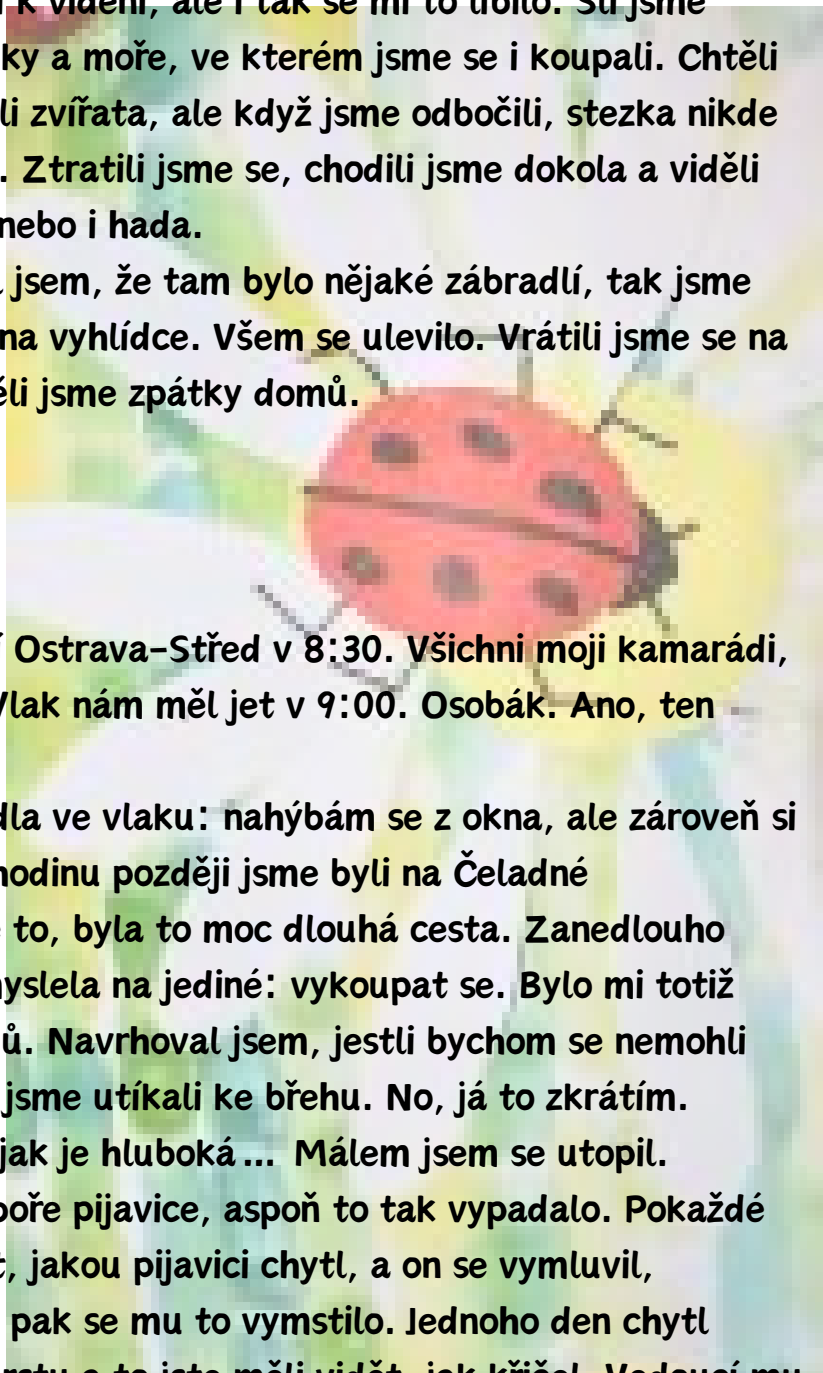
Můj tábor na Čeladné

Kristián Horváth

To jsme se tak setkali všichni na nádraží Ostrava–Střed v 8:30. Všichni moji kamarádi, Vojta, Luky, Tobi, stáli kousek opodál. Vlak nám měl jet v 9:00. Osobák. Ano, ten pomalý, hnusný vlak ČD.

Jsmo ve vlaku. Já osobně porušuju pravidla ve vlaku: nahýbám se z okna, ale zároveň si užívám, jak mi vítr vlaje do obličeje. O hodinu později jsme byli na Čeladné a pokračovali jsme v cestě. Nebavilo mě to, byla to moc dlouhá cesta. Zanedlouho jsem zbystřil a uviděl řeku. Moje mysl myslela na jediné: vykoupat se. Bylo mi totiž moc horko, venku bylo asi přes 30 stupňů. Navrhoval jsem, jestli bychom se nemohli vykoupat. ANO, zněla odpověď. Rychle jsme utíkali ke břehu. No, já to zkrátím.

Jak jsem šel do vody, tak jsem nevěděl, jak je hluboká... Málem jsem se utopil. Můj nejlepší kamarád Tobi chytl na táboře pijavice, aspoň to tak vypadalo. Pokaždé když řekl mám ji, tak jsem se šli podívat, jakou pijavici chytl, a on se vymluvil, že mu utekla. Tak to dělal pokaždé, ale pak se mu to vymstilo. Jednoho den chytl pijavici doopravdy. Zakousla se mu do prstu a to jste měli vidět, jak křičel. Vedoucí mu ji museli vytahovat pinzetou. No, a závěr: zůstal mu tam takový malý kroužek od kousnutí.

Oktagon na hřbitově

Veronika Nohelová

Každé léto jezdím na jeden bezvadný tábor. Mám tam kamarádky a vždy je tam nějaké táborové téma. Třeba dnes je škola čar a kouzel.

Ale na tom táboře jsem se proslavila jedním skutkem. Kopla jsem upíra na bojovce! Nebojte se, všechno vám vysvětlím.

Úkol zněl jasně: dojděte na hřbitov a podepište se na papír. Předem jsme byli varováni, ať si dáme pozor na upíry. A aby si nás pojistili, snědli jsem tvrdou topinku s česnekem. Cesta vedla ztemnělým lesem. Orientovala jsem se podle svítících náramků na stromech. Když jsem procházela branou hřbitova, stále jsem nevěřila, že by tam nějaký upír mohl být. Dokud jsem ho nespatriila na vlastní oči!

Vynořil se na mě zpoza hrobu. Strnula jsem na místě. „Kámo, kašli na to, nech mě být. Já jsem měla česnek!“ pronesla jsem ve snaze ho zahnat. Ale bylo to prd platné.

Pořád se přibližoval.

Začnu panikařit. Couvám. Dýchnu na něj. Můj adrenalin stoupá a on se pořád přibližuje! Vztahuje ke mně své bledé ruce. Ale já se nedám! Popadnu mu zápěstí.

Přitáhnu ho k sobě. Silně do něj zasadím jedno koleno! Jo, zásah! Otočím se na podpatku. Rychle se podškrábnu na kus kartonu a peláším pryč!

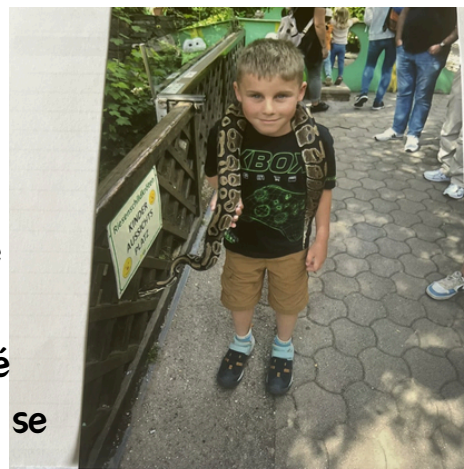
Ještě ten den jsem se tomu upírovi omluvila. Řekl, že se nic nestalo, ale při další hře mi to pěkně osladil!

Náhle jsem spatřil světle modrou záři ...

Viktor Křištof

Začalo léto, čas prázdnin a dovolených. Letos jsem si naplánoval dovolenou v Egyptě. Vydal jsem se se svým velbloudem jménem Franclin na Libyskou poušť. Šli jsme mnoho dní. Docházelo nám jídlo a pití a byl jsem dehydratován. Kolem jen horký písek a nad hlavou žhavé slunce. Náhle jsem spatřil světle modrou záři. Když jsem se podíval nahoru, uviděl jsem nevídané zvíře. Něco jako vznášející se úhoř.

Na hlavě měl dvě křídla, byl celý pokrytý šupinami a cenil na mě ostré zuby. Díval se na mě svýma upřenýma zářícíma očima a neustále šeptal jedno slovo dokola: „DONATO!“ Šumělo mi z toho v uších a motala se mi hlava, když tu najednou úhoř zmizel a já si uvědomil, že to byla pouze představa.

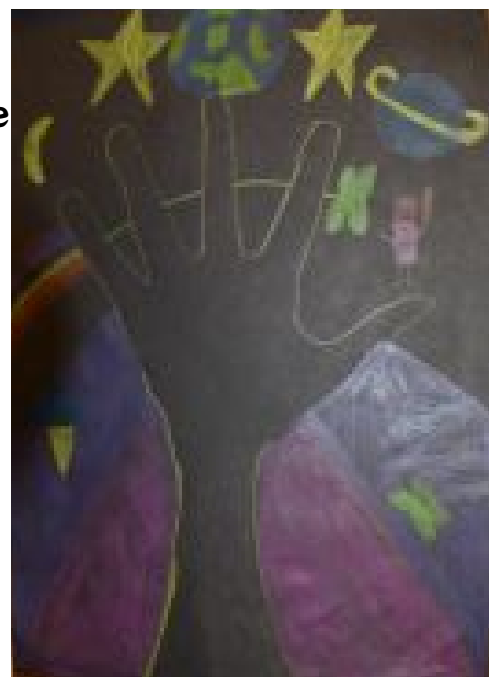

10.7. Další den jsme prošli divokou souteškou mexi-
šalami a vodopády. Cestou
spatky nás čekala
máma leva Zoo plav-
17
Levice se mi líbilo, když
mi dali kolem krku hada.

Léto s Micinem

Jan Goj

Mám kočku. Jmenuje se pěkně blbě – Micin. Jak to vzniklo? Našli jsme ji/jej u nádraží a mysleli si, že to je kočička, Micinka. Jak roztomilé, že? No, a vyklubal se z ní, vlastně z něho, kocour. A když to nemohla být Micinka, tak to je Micin. A teď proč léto s Micinem. Na začátku července se mu zanítilo líčko a museli jsme k veterináři. Tvář mu operovali a kolem krku mu dali takový plastový límec, aby si ránu nerozdrápal. Pokud jste to sami nezažili, tak si snad ani neumíte představit, jak svízelné je sdílet společnou domácnost s takto indisponovaným zvířetem. Je nutno jej neustále hlídat, protože se usilovně snaží vymyslet všechno možné, aby se své krční ozdoby zbavilo. Dále je problém s vyměšováním, které se v našem případě odehrává většinou na zahradě. Tento prostor totiž Micinovi najednou nesloužil jen k vykonání potřeby, ale rovněž jako příležitost zdrhnout nejlépe do blízkého lesa, kde by se mohl naplno oddat zuřivému osvobozování se od nenáviděné zdravotnické pomůcky. Jednou se taky stalo. Utekl nám a vrátil se bez límce. Někteří členové rodiny se mohli zbláznit. „Kde jsi byl?!!! Ty sis to rozdrápal?! Co když se ti do toho dostane infekce! “ zasypali nebohého kocoura otázkami, jako by mohl odpovědět. Popravdě, i když já mluvit umím, asi bych taky mlčel. Tím to ovšem nekončí. Další věc je pravidelné ošetřování rány. V našem domově to vypadalo jako na obvazišti v nějakém válečném konfliktu. Vůně desinfekce, mytí límce, drény zavedené do rány ... A konečně pravidelné kontroly u veterináře. Takže odchytit kocoura, narvat ho do přepravné klece, do auta, čekárna, ordinace, absolvovat proceduru kontroly a zpátky domů. Za týden zas, potom za 14 dní. Jo a taky to něco stálo. Asi celkem dost, protože rodina mi dodnes tají účet. Ale co by člověk neudělal pro čtyřnohého miláčka, že?

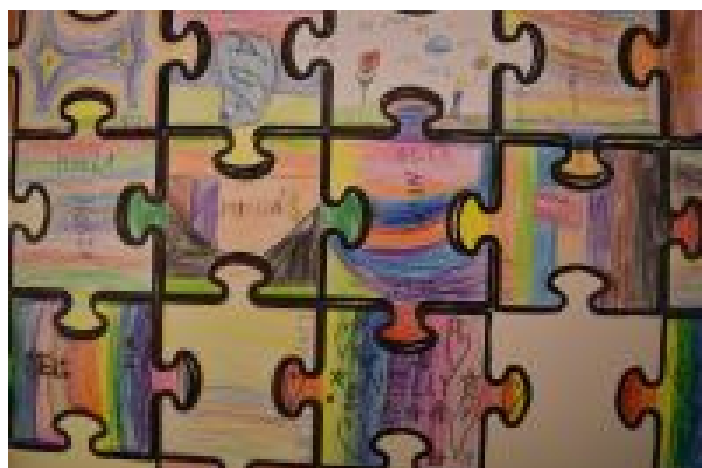

Zážitek z léta: had u sprch

Aneta Gajdušková

Minulé letní prázdniny jsme byli s rodinou na dvoutýdenní dovolené v Itálii. Ze začátku to byla prostě úplná klasika, opalování, všude pařák, plavání ve vodě skoro průhledné a objevování podmořských tvorů. Pomalu se oteplovalo, protože byl zrovna červenec, takže možná by bylo možné naměřit i 50 stupňů na slunci. U ubytování byly takové mini sprchové koutky, ve kterých je možné se po plavání či opalování opláchnout.

Jednou právě když jsme vyšli z moře, tak se mamka šla opláchnout. A najednou hádejte, co zahlédla, hada. Naštěstí hned poblíž byl Rašid, což byl zahradník osady. Nejsem si teď 100 % jistá, jestli on vzal lopatu nebo co, ale určitě to bylo něco trošičku ostřejšího a toho hada rozřízl. A hned poté ho hodil do trávy za plotem. Když jsme ho potom objevili, tak hned jsme si zjišťovali, co je to za hada. Moc si nevzpomínám, ale možná že to byla užovka nebo něco podobného. Ještě trošku se hýbal, ale to už byly jen ty nervíky, ale tak či tak, strejda na něj hodil kámen...

Hlášky z našich lavic

Zaznamenala Veronika Nohelová

V hlavní roli naši H. a N.

Jednoho krásného dne v kuchyňkách.

N.: Podáš mi toho pejška prosím?

H.: Ne, jsi moc malinká. Psi nejsou pro malé.

V kuchyňkách se toho děje ale daleko víc.

H.: Volejte hasiče!

Nešla mu totiž rozvázat zástěra.

Nebo:

H.: Jaj, já jsem tlustý jak hroch!

Nemohl projít mezi židlemi.

Nebo když se v kuchyňkách nedaří, tak se holt nedaří.

Třeba naši N. zlobily těstoviny a mě zase čas...

N.: Já ty těstoviny utopím!

Já: Paní učitelko, musíte brát objem!

Na mysli jsem měla slovíčko „ohled“.

Přestávky a hodina přírodopisu bývají také

velmi plodné:

V dávné hodině takzv. přírod'áku, když jsme

probírali porod...

Pan učitel: Co víte o porodu?

Á: Bolí.

Pan učitel: Ano, porod bolí.

H.(kluk): Cože?! No tak to ne, já nechci rodit!

Pan učitel: Neboj, H., ty rodit rozhodně nebudeš.

V tělesné výchově...

Paní učitelka: Dneska cvičíme v téhle krásné hale...

Já: Já jsem ale krásnější!

Ale hodina češtiny je na hlášky a přereky nejlepší:

Pan učitel: Kdo ví, co znamená slovo nerudný?

H.: Člověk, co není rudý.

V nedávné hodině češtiny jsme vyplňovali dvě cvičení, tajenku a osmisměrku.

H.: Mně vyšla LYRUA.

Měla vyjít liška polární.

Osmisměrka ale tajenku neměla, ovšem tenhle nepatrný fakt N. unikl...

N. po vylustění omisměrky a spojení zbývajících písmen:

Mně vyšel MĚCHEL. Co je MĚCHEL?

Při krásném mumraji přestávky H. řekl i tuhle perlu:

H.: Jedna hvězda.

A ukázal na Anet.

Druhá hvězda.

A ukázal na mě.

Dohromady kometa! ukončil to H.